

φέρουν ἐν τῇ στρατιωτικῇ ἱεραρχίᾳ: Φρ. Πῆρε ἔνα-δυό-τρια γαλόγια (βαθμούς στρατιωτικούς). Ἔχει πλάκα τὰ γαλόγια (πολλοὺς βαθμούς). Τοῦ ξήλωσαν τὰ γαλόγια (τὸν καθήρεσαν τοῦ στρατιωτικοῦ του βαθμοῦ).

γαλόξινο τό, Πελοπ. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλα καὶ ξινό, δι' ὃ ἰδ. ξινός.

Τὸ πεπηγὸς γάλα, τὸ γασούρετι.

γαλόπετρα ἡ, Θράκ. Κρήτ. Μύκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλα καὶ πέτρα.

Λίθος μαγικός, διὰ τὸν ὁποῖον πιστεύουν ὅτι ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ κατεβάξῃ τὸ γάλα τῶν θηλαζουσῶν γυναικῶν, ὅταν δὲν ἔχουν ἀρκετόν.

γαλόπιττα ἡ, Ἡπ. Μέγαρ. Πελοπ. (Μεσσ.) κ.ά. γαλόπ'ττα Ἡπ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλα καὶ πίττα.

Πίττα ζυμωμένη μὲ γάλα. Πβ. γαλοκούλουρο.

γαλοπότικον τό, Πόντ. (Κερασ.) γαλοπότικο Πελοπ. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλοπότιν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικον, δι' ἣν ἰδ. -ικος.

Γαλοπότιν, ὃ ἰδ.

γαλοπότιν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλα καὶ πότις.

Τὸ ἔτι θηλάζον νήπιον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βυζαλι-χτέριν, ἔτι δὲ γαλοπότικον.

γαλόρυζο τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλα καὶ ρύζι.

Ἐδεσμα ἀπὸ ὀρυζαν καὶ γάλα. Συνών. ρυζόγαλο.

γαλός ὁ, Κύπρ. Θηλ. γαλά Κύπρ. (Πάφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαλεύω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ΣΜε-νάριδ. ἐν Ἀθηνᾶ 41, 53.

1) Τὸ ἐκθλίβειν τὸ γάλα ἐκ τῶν μαστῶν τῶν γαλακτοφόρων ζώων, ἀμελγμα: Σύναξε τὲς αἶγες νὰ πάμεν ἔς τὴν μάντραν τῶν ἔν' ὥρα τοῦ γαλοῦ. Συνών. ἄρμεγμα.

2) Ἡ ἐποχὴ τῆς ἀμέλξεως.

γάλος ὁ, Πελοπ. (Βούρβουρ. Κυνουρ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Θερμὸς καὶ καυστικὸς ἄνεμος ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν γεωργίαν, λίβας.

γαλοσκάμνιν τό, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλα καὶ σκαμνίν, δι' ὃ ἰδ. σκαμνί.

Τὸ κάθισμα ἐφ' οὗ κάθεται ὁ ἀμέλγων.

γαλοστάτης ὁ, Κρήτ. (Σέλιν.) γαλοστάτες Πόντ. (Λιβερ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλα καὶ *στάτης < στέκω.

1) Σανίδα ἐφ' ἧς τίθενται αἱ λεκάναι τοῦ γάλακτος Κρήτ. (Σέλιν.) 2) Ἰδιαίτερον διαμέρισμα τῆς οἰκίας, ὅπου τοποθετοῦνται τὰ δοχεῖα τοῦ γάλακτος Πόντ. (Λιβερ.)

γαλότριψα ἡ, Ἡπ. γαλότριψα Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλα καὶ τρίψα. Τὸ γαλότριψα διὰ τὸν ἀόρ. ἔτριψα.

Ἐδεσμα ἐξ ἄρτου τετριμμένου εἰς γάλα.

γαλότσα ἡ, κοιν. γαλότζα Ἡπ. Θεσσ. γαλόσα Ζάκ. Νάξ. κ.ά. γαλέντζα πολλαχ. γολέντζα πολλαχ. γαλέτσα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰμβρ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. galoscia.

1) Πρόσθετον ὑπόδημα συνήθως ἐξ ἐλαστικοῦ κόμ-μεως φορούμενον ἐπὶ τοῦ κυρίου ὑποδήματος πρὸς προ-φύλαξιν ἀπὸ τῆς ὑγρασίας, τῆς λάσπης ἢ τοῦ ψύχους κοιν. 2) Ὑπόδημα ἔχον πέλμα ξύλινον κεκαλυμμένον ὑπὸ δέρματος ἢ ὑφάσματος καὶ συγκρατούμενον εἰς τὸν πόδα διὰ δερματίνης ταινίας πολλαχ.

Πβ. γαλότσι.

γαλοτσαῖς ὁ, ἀμάρτ. γαλεντζᾶς Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλότσα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αῖς.

Ὁ κατασκευάζων καὶ πωλὼν ξυλοπέδιλα. Συνών. γαλοτσης.

γαλοτσαῖ ἡ, ἀμάρτ. γαλεντζᾶ Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γολότσα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖα. Κτύπημα μὲ γαλότσαν.

γαλοτσης ὁ, ἀμάρτ. γαλοντζης ΝΠολίτ. Παραδ. 2, 1253.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλότσα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ης.

Γαλοτσαῖς, ὃ ἰδ.

γαλότσι τό, Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) γαλότσ' Μακεδ (Κοζ.) γαλέτσ' Θράκ. (Αἰν.) γαλέτσ' Θράκ. (Ἀδρια-νούπ. Διδυμότ. Σουφλ.) γαλέτζι Κρήτ. γαρλέτσ' Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλότσα.

1) Ὑπόδημα ἐξ ἐλαστικοῦ φορούμενον ἐπὶ τοῦ κυ-ρίου ὑποδήματος Μακεδ. (Κοζ.) 2) Ὑπόδημα ἀπὸ σκληρὸ καὶ στιλπνὸ δέσμα μετὰ πτερνιστήρος πρὸς εὐκο-λίαν τῆς ἐξαγωγῆς αὐτοῦ Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) 3) Εὐ-λινον πέδιλον Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Διδυμότ. Σουφλ.) Κρήτ.: ἄσμ.

Θ' ἀνιβῶ πάνον ἔς τοῦ βοῦνδ' | νὰ πιλικήσου μάρμαρα,
νὰ φκειάσου τοῖς ἐννεὰ λουτροῖ | νὰ πάγη κόρη νὰ λουστῇ
κ' εἰς τὰ γαλέτσα ν' ἀνιβῇ

Αἰν

Πβ. γαλότσα.

γαλοτύρι τό, Ἡπ. Κρήτ. Πελοπ. (Σουδεν.) γα-λοτύρ' Ἡπ. (Πρέβ.) γαλουτύρ' Ἡπ. (Ζογόρ.) γαλουτύρ' Λήμν.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλα καὶ τυρί.

1) Εἶδος τυροῦ παρασκευαζομένου δι' αὐτομάτου πή-ξεως τοῦ γάλακτος, τὸ ὁποῖον βράζεται πρῶτον, ἀλατί-ζεται καὶ ἐναποτίθεται ἐντὸς ἀσκῶν, διὰ τῶν ὁπῶν τῶν ὁποίων διηθεῖται ὁ ὀρός αὐτοῦ Ἡπ. (Πρέβ. κ.ά.) Πε-λοπ. (Σουδεν.) 2) Τυρὶ ἀπὸ γάλα προβάτων, τὰ ὁποῖα ἀμέλγονται ἐλάχιστον Λήμν. 3) Γάλα συλλεγόμενον κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον, τὸ ὁποῖον βραζόμενον πήγνυται καὶ διατηρεῖται ἐντὸς ἀσκῶν διὰ τὸν χειμῶνα Ἡπ. (Ζα-γόρ.) 4) Ἀραιὸν ὑπόλειμμα τῆς μαλάκας συλλεγόμε-μενον ἐντὸς τοῦ λέβητος καὶ σχηματιζόμενον εἰς βόλους μικροῦ σχήματος Κρήτ.

γαλουρίζω Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Πελοπ. (Ἀχαῖα Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν.) κ.ά. γαλουρίζω Ἰθάκ.--Λεξ. Αἰν. γαλουρίζου Λέσβ. κ.ά. γαλουρίζου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ μορ. γὰλ δηλοῦντος ψέλλι-σμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ουρίζω. Πβ. καὶ γγαλουρίζω, κλασουρίζω κττ.

1) Ἀρχίζω νὰ ἐκβάλλω ἀνάρθρους φθόγγους, ἀρχίζω νὰ ψελλίζω, ἐπὶ τῶν νηπίων ἔνθ' ἂν: Ἀρχισε νὰ γαλου-

